

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/141/2025
Identifikačné číslo spisu:	1417205485
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1417205485.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v dedičskej veci po poručiťke: Ž. A., narodená XX. A. XXXX, naposledy bytom v K. - J. K., A. Z. XXXX/XX, zomrela XX. Q. XXXX, za účasti dedičov: 1/ T. A., narodený X. A. XXXX, bytom P. XXXX/XX, O.Q., zastúpený advokátkou JUDr. Janou Polakovičovou, Studenohorská 42, Bratislava, 2/ B. L., narodená XX. Y. XXXX, bytom A. Z.U. XXXX/XX, K. - J. K., zastúpená Advokátskou kanceláriou Jakubčová a partneri, s.r.o., Rajská 7687/7, Bratislava, IČO: 50 046 594, o dodatočné prejednanie dedičstva, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne Okresný súd Bratislava IV) pod sp. zn. 65D/359/2017, Dnot 7/2021, o dovolaní dediča 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2023 sp. zn. 10CoD/4/2023, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 10CoD/4/2023-281 z 31. augusta 2023 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením určil všeobecnú hodnotu majetku poručiťky vo výške 270.000 eur, ktorá pozostáva z nehnuteľnosti v okrese X., obec K. - m. č. J. K., katastrálne územie J. K., zapísaná na LV č. XXXX, v podiele 1/1: byt č. X, l. p., vchod: A. Z. XX, bytový dom súpisné číslo XXXX, ktorý je postavený na parcele č. XXXX/XXX; podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve vo veľkosti 18638/138860; spoluvlastnícky podiel k pozemku parcely registra „C“, evidovaný na katastrálnej mape: parcelné č. XXXX/XXX o výmere 593 m², zastavaná plocha a nádvorie vo veľkosti podielu 18638/138860; nebytový priestor č. XX (garáž), suterén, podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve vo veľkosti 1800/138860; spoluvlastnícky podiel k pozemku parcely registra „C“, evidovaný na katastrálnej mape: parcelné č. XXXX/XXX o výmere 593 m², zastavaná plocha a nádvorie vo veľkosti podielu 1800/138860; v hodnote 270.000 eur, výšku dlhov poručiťky, ktorými sú náklady spojené s pohrebom poručiťky hradené synom poručiťky T. A. vo výške 1.057,77 eura a čistú hodnotu dedičstva v sume 268.942,23 eura (výrok I.) a dedičstvo vyporiadal tak, že nehnuteľnosti špecifikované v prvom výroku nadobúdajú dedičia 1/ a 2/ (T. A., syn poručiťky a B. L., dcéra poručiťky) každý v podiele 1 s tým, že dedičia zodpovedajú do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiťky. Súd prvej inštancie zároveň určil notárke - poverenej súdnej komisárke JUDr.

Márii Šimkovej, so sídlom Notárskeho úradu na adrese Bratislava, Brižitská 4, odmenu a náhradu hotových výdavkov, vrátane DPH, spolu v sume 1.664,64 eura, a dedičom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť sumu 832,32 eura (každý z dedičov sumu 832,32 eura) v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia v hotovosti do pokladne notára JUDr. Márie Šimkovej (výrok III.) a štvrtým výrokom určil, že dedičia nemajú nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto uzneseniu, čo do výroku, ktorým súd prvej inštancie vypořiadal dedičstvo dedičov 1/ a 2/ (výrok II. napadnutého uznesenia) podal dedič 1/ odvolanie.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým vypořiadal dedičstvo dedičov 1/ a 2/ po poručiteľke Ž. A.T., zomrelej XX. Q. XXXX potvrdil.

3.1. Odvolací súd uviedol, že ťažiskom argumentácie dediča 1/ v podanom odvolaní, ktorá je identická s dôvodmi jeho návrhu na prejednanie novoobjaveného majetku poručiteľky, je námietka, že súdny komisár pri svojom rozhodovaní nerešpektoval vôľu poručiteľky, ktorú prejavila uzavretím kúpnej zmluvy s ním dňa 4. apríla 2012 a ktorou previedla svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom dedičstva s tým, že povinnosťou súdneho komisára bolo odkázať dedičov na podanie žaloby o určenie spornej skutočnosti, ktorou je existencia platnej a účinnej kúpnej zmluvy, ktorú s poručiteľkou uzavrel dňa 4. apríla 2012.

3.2. Poručiteľka Ž.P. A. zomrela dňa XX. Q. XXXX a dedičské konanie po nej ako poručiteľke bolo vedené na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 65D/350/2012 (súdny komisár JUDr. Mária Szabová) a nakoľko dedič 1/ na predbežnom vyšetrení uviedol, že poručiteľka žiadny hnutelný ani nehnuteľný majetok nezanechala, uznesením zo dňa 28. júna 2012, č.k. 65D/350/2012 - 20, Dnot 39/2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6. júla 2012, konanie zastavil, rozhodol o odmene súdneho komisára a trovách konania. Z obsahu tohto spisu vyplýva, že napriek tomu, že dedič 1/ oznámil existenciu aj dedičky 2/, súdny komisár s dedičkou 2/ B. L. nekonal a dokonca jej nedoručil ani rozhodnutie, ktorým dedičské konanie zastavil, keď k doručeniu tohto uznesenia došlo až na základe intervencie dedičky 2/, ktorá podaním 13. septembra 2012 túto skutočnosť namietla.

3.3. Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 6. februára 2017, č. k. 22C/391/2013 - 231, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11. apríla 2017 (dedič 1/ proti tomuto rozsudku odvolanie nepodal) vyhovel žalobe dedičky 2/, ktorou sa domáhala určenia, že nehnuteľnosti špecifikované vo výroku I. napadnutého uznesenia, patria do dedičstva po poručiteľke, matke dedičov 1/ a 2/, keď dospel k záveru, že nakoľko rozhodnutie o povolení vkladu do katastra nehnuteľností nenadobudlo právoplatnosť za života poručiteľky a návrh na vklad do príslušného katastra dedič 1/ podal deň po smrti poručiteľky, boli v čase smrti v jej vlastníctve a patria do dedičstva po nej, z dôvodu ktorého sa nezaoberal otázkou platnosti alebo neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy, nakoľko to pre rozhodnutie o určovacej žalobe potrebné nebolo.

3.4. Dedič 1/ v priebehu celého konania o dedičstve po poručiteľke dôvodil, poukazujúc aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/184/2005, 5Cdo/153/2009, 3Cdo/196/2005, 8Sžo/41/2008, 1Sžr/15/2012 tým, že s rozhodnutím Správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zákon nespája vznik účinnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci, nakoľko v súlade s ust. § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinky vkladu spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t.j. vo vecno-právnych následkoch a nie v obligačno-právnych následkoch zmluvy, ktoré nastali platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy, a preto je obsah zmluvy záväzný aj pre dedičov zomrelého účastníka zmluvy (poručiteľka), ktorí vstupujú do jeho práv a záväzkov z občianskoprávneho vzťahu, ktorý vznikol na základe zhodných prejavov vôle účastníkov, ešte pred vznikom vecno-právnych účinkov účinnej zmluvy.

3.5. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 19. júna 2018 pred notárskym úradom notárky JUDr. Agáty Wiegerovej ako súdnej komisárky vyplýva, že nakoľko dedič 1/ žiadal v súlade s ust. § 193 ods. 1 C. m. p. ukončiť účasť dedičky 2/ v konaní o dedičstve, uznesením zo dňa 22. júna 2018, č. k. 65D/359/2017 - 54, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10. augusta 2018, konanie o dedičstve prerušil a dediča 1/ odkázal na podanie žaloby, ktorou sa bude domáhať ukončenia účasti dedičky 2/ v konaní o dedičstve.

3.6. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 26. júla 2019, č. k. 9C/44/2018 - 141 žalobu dediča 1/ ako žalobcu zamietol a rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom Krajského súdu v

Bratislave zo dňa 29. júla 2020, č. k. 6Co/95/2020 - 241, nadobudol právoplatnosť dňa 2. októbra 2020. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva procesná neprípustnosť žaloby, na podanie ktorej bol dedič 1/ odkázaný dedičským súdom, nakoľko otázku účasti dedičov v dedičskom konaní je povinný vyriešiť si dedičský súd sám a keďže dedička 2/ ako žalovaná v tomto konaní nie je dedičsky nespôsobilá a vo vzťahu k nej neexistuje ani platná listina o vydedení spísaná poručiťkou, popieranie jej právneho statusu dedičky nemá oporu v hmotnom práve a nič na tom nemení ani uzavretie kúpnej zmluvy medzi poručiťkou a dedičom 1/ ako žalobcom za jej života, ktorou previedla svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na dediča 1/, resp. žalobcu, a ktoré sú predmetom dedičstva, keď rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 6. februára 2017, č. k. 22C/391/2013 - 231 bolo právoplatne určené, že tieto nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťke Ž. A..

3.7. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou dediča 1/, že pri scudzovacej zmluve, ktorou sa prevádza vlastnícke právo k nehnuteľnej veci je obsah takejto zmluvy pre jej účastníkov záväzný okamihom jej uzatvorenia (tzv. obligáčnoprávne účinky) a prevodca (poručiťka) a nadobúdateľ (dedič 1/) ako účastníci scudzovacej zmluvy sú prejavmi svojej vôle „stelesnenej“ v obsahu scudzovacej zmluvy viazaní, ako aj s tvrdením, že právoplatným rozhodnutím okresného úradu, katastrálny odbor o vklade vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra sa zakladajú vecnoprávne účinky scudzovacej zmluvy, pričom týmto právoplatným rozhodnutím okresného úradu sa konštituuje vlastnícke právo k scudzovanej nehnuteľnosti z prevodcu na nadobúdateľa (tzv. intabulácia). Platne uzatvorená scudzovacia zmluva predstavuje právny nadobúdaci titul a zápis do katastra nehnuteľností formu vkladu „stelesňujúce“ modus, ktorého právne účinky spôsobujú vznik vlastníckeho práva nadobúdateľa k scudzovanej nehnuteľnosti. Na základe právoplatného rozhodnutia okresného úradu o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, nastávajú právne účinky vkladu, vznik vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zo strany nadobúdateľa, a to dňom, kedy bolo rozhodnutie o povolení vkladu vydané. Konštitutívne účinky týkajúce sa scudzovacej zmluvy nastávajú okamihom právoplatnosti rozhodnutia okresného úradu, katastrálny odbor o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech nadobúdateľa.

3.8. Odvolací súd zdôraznil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/391/2013 však bola právoplatne vyriešená otázka, či nehnuteľnosti boli v deň smrti prevodcu - poručiťky v jej výlučnom vlastníctve, a to tak, že patria do dedičstva po poručiťke, a preto sa stali súčasťou aktív v dedičskom konaní po poručiťke a okamihom smrti prevodcu prešli na dedičov 1/ a 2/ dedičské aktíva a dedičské pasíva.

3.9. V súdnom konaní, ktoré inicioval dedič 1/ bol zároveň vyriešený aj okruh dedičov po poručiťke, a to právoplatným rozsudkom, nakoľko dedič 1/ účasti dedičky 2/ namietol, a preto dedičia od smrti poručiťky až do prejednávania dedičstva mali postavenie podielových spoluvlastníkov a až právoplatným skončením dedičského konania je vyriešená otázka, kto, resp. v akom podiele v skutočnosti dedičstvo nadobudol. Je nesporné, že ak dedičia neuzatvorili dedičskú dohodu o vyporiadaní dedičstva, zákon nepripúšťa, aby vyporiadanie dedičstva vykonal súd autoritatívnym rozhodnutím. V uznesení o dedičstve súd v tomto prípade potvrdil nadobudnutie dedičstva po poručiťke podľa dedičských podielov tak, ako vyplývajú z dedenia zo zákona, zo závetu, alebo z oboch týchto spôsobov. V posudzovanej veci dedičia dohodu o vyporiadaní dedičstva neuzavreli, a preto bol postup súdneho komisára správny, keď do aktív poručiťky zaradil aj nehnuteľnosť a nadobudnutie dedičstva potvrdil podľa zákonných podielov oboch dedičov, nakoľko v súdnom konaní bolo právoplatným rozhodnutím určené, že sporná nehnuteľnosť do dedičstva po poručiťke patrí.

4. K tvrdeniu dediča 1/ v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uviedol, že považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

4.1. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením dediča 1/ v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď napadnutým uznesením rozhodol dňa 19. júna 2018 bez toho, aby si počkal na vyjadrenie dedičov, či k dohode došlo, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 19. júna 2018 vyplýva, že návrh dedičskej dohody právny zástupca dedičky 2/ v lehote stanovenej na pojednávaní dňa 17. apríla 2018 nedoručil, ale zároveň, že samotný dedič 1/ vyslovil názor, že k uzavretiu dedičskej dohody zrejme nedôjde, a preto túto námietku dediča 1/ posúdil ako právne irelevantnú.

4.2. K námietke dediča 1/ argumentujúceho, že súd prvej inštalácie bol povinný riadiť sa ust. § 194 ods. 1 C. m. p. (ak rozhodnutie sporu o dedičskom práve závisí od zistenia sporných skutočností, odkáže súd uznesením po márnom pokuse o zmier toho z dedičov, ktorého dedičské právo sa javí ako menej pravdepodobné, aby určenie spornej skutočnosti uplatnil žalobou. Na podanie žaloby určí lehotu, ktorá nesmie byť kratšia ako jeden mesiac), je nutné uviesť, že z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 17. apríla 2018 vyplýva, že súdny komisár po otvorení pojednávania, riadnom poučení účastníkov, ustálení okruhu dedičov, vykonanom súpise majetku a dlhov dedičstva a určení všeobecnej ceny majetku, výšky dlhov a čistej hodnoty dedičstva, sa obaja dedičia na výzvu súdneho komisára k doplneniu vykonaného súpisu majetku a dlhov poručiťky vyjadrili tak, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie a súpis považujú za úplný a správny, z dôvodu ktorého aj túto námietku dediča 1/ vyhodnotil odvolací súd ako právne bezvýznamnú, keďže v priebehu dedičského konania ani jeden z dedičov nepoukázal na rozhodnú, resp. spornú skutočnosť, z ktorej by bolo možné usúdiť, že si uplatňujú rozporné dedičské práva. Odvolací súd dodal, že súdny komisár v zmysle ust. § 194 ods. 1 CMP, procesne postupuje vtedy, keďže v dedičskom konaní nemá z procesného hľadiska možnosť objasňovať sporné skutočnosti, ak vznikne spor o dedičské právo, ktoré sa mu nepodarilo vyriešiť dohodou. V tomto konaní však spor o dedičské právo nevznikol, a preto neexistoval dôvod na odkázanie niektorého z účastníkov, aby si svoje právo uplatnil žalobou.

5. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie dedič 1/. Dovolanie podal z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Poukázal tiež na to, že rozdielne rozhodujú nielen odvolací súd, ale aj iné súdy a súdni komisári. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pretože súd nevyslovil žiadny právny názor, nevysporiadal sa so žiadnou námietkou dovolateľa, stotožnil sa s tvrdeniami dedičky 2/.

5.1. Odvolací súd napriek tomu, že v bode 18. odôvodnenia uviedol, že sa stotožnil s jeho argumentáciou, že účastníci scudzovacej veci sú viazaní prejavmi vôle ako aj s argumentom, že právoplatným rozhodnutím katastra nehnuteľností o vklade vlastníckeho práva k nehnuteľnosti sa zakladajú vecnoprávne účinky zmluvy, pričom obligačné účinky vznikli podpisom zmluvy, nijakým spôsobom nezdôvodnil prečo v tomto prípade rozhodol opačne. Uviedol tiež, že platne uzavretá scudzovacia zmluva predstavuje právny nadobúdaci titul a zápis do katastra spôsobuje vznik vlastníckeho práva. V jeho prípade je táto zmluva v katastri založená, nikto jej platnosť nenapadol a preto súd v dedičskom konaní nemôže jej existenciu opomenúť. Zmluvou vznikla povinnosť kupujúceho zaplatiť kúpnu cenu a predávajúcej vznikla povinnosť vlastnícke právo previesť na kupujúceho. Keďže v tomto prípade predávajúcou je poručiťka, prešla povinnosť previesť vlastnícke právo na dedičov.

5.2. Nepochopiteľné je konštatovanie odvolacieho súdu, že o okruhu dedičov bolo rozhodnuté v konaní 22C/391/2013 zo dňa 6. februára 2017. V tejto súvislosti poukázal na výrok z tohto rozhodnutia, pričom výrok rozhodnutia neobsahuje rozhodnutie o okruhu dedičov, ale ide právoplatné rozhodnutie o otázke, že nehnuteľnosti patria do dedičstva. Ide o rozhodnutie o okruhu majetku - aktív a o okruhu pasív a okruhu dedičov v ňom rozhodnuté nie je, pretože to nebolo predmetom konania. Pri rozhodovaní o dedičstve súdny komisár mal zobrať do úvahy okrem aktív aj pasíva - záväzok poručiťky voči kupujúcemu a previesť na neho nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy a ktoré v dedičskom konaní museli byť zohľadnené a prejsť na dedičov. Keďže súdny komisár pasíva nezobral do úvahy, nerozhodol o celom okruhu dedičstva a rozhodnutie nemôže byť zákonné. Súdny komisár, resp. odvolací súd mal stanoviť ako treba s týmto záväzkom v dedičskom konaní naložiť. Pokiaľ existuje právny úkon na základe, ktorého počas života poručiťky nastali obligačné následky, avšak z dôvodu smrti vecnoprávne následky právneho úkonu nenastali, je tento právny úkon potrebné rešpektovať aj notárom v dedičskom konaní. Vecnoprávne následky zmluvy nastanú po tom ako v dedičskom konaní bude rešpektovaná platná zmluva a o tejto skutočnosti bude informovaný katastrálny orgán. O tom, že treba rešpektovať aj existenciu pasív v dedičskom konaní dedič 1/ predložil na podporu svojho stanoviska dve rozhodnutia o dedičstve vydané Okresným súdom Nitra sp. zn. 16D/214/2019 Dnot 186/2019 a 28D/503/2009, Dnot 136/2009, ale najmä poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžo/41/2008, 2Cdo/184/2005, 5Cdo/153/2009, 3Cdo/196/2005, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžr/15/2012 a na literatúru vo veciach dedičského práva.

5.3. Súdny komisár v dedičskom konaní preto musí rešpektovať vôľu poručiťky rovnako ako to, že

dedičia vstupujú do práv a povinností poručiťka. Kúpna zmluva medzi poručiťkou a dedičom 1/ ako kupujúcim bola podpísaná 4. apríla 2012, je platná, účinná a záväzná. Jej platnosť do dnešného dňa nikto nespochybnil a preto povinnosti poručiťky z nej vyplývajúce prechádzajú na dedičov. Vzhľadom na to ako sa jej dcéra B. L. k nej správala, poručiťka nechcela, aby ona alebo jej deti niečo po nej zdedili. Z uvedeného vyplýva, že nie je žiadny dôvod na spochybnenie platnosti kúpnej zmluvy, čo napokon ani nikto neurobil. Vôľa poručiťky musí byť v dedičskom konaní rešpektovaná, v opačnom prípade je nutné zdôvodniť, prečo platný právny úkon nie je relevantný. V neposlednom rade dovolateľ namietal aj nevykonateľnosť uznesenia súdneho komisára, ktorým sa ani odvolací súd nezaoberal.

5.4. Na základe uvedeného, z dôvodu viazanosti dedičov vôľou poručiťka navrhoval, aby uznesenie odvolacieho súdu dovolací súd zrušil, alternatívne, aby zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil odvolaciemu, resp. prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Alternatívne navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj krajského súdu zmenil tak, že potvrdí nadobudnutie dedičstva dedičovi 1/.

6. K dovolaniu podala vyjadrenie dedička 2/, mala za to, že dovolanie dediča 1/ nie je prípustné z dôvodu, že neobsahuje základné náležitosti stanovené CSP. Podľa dovolateľa mal odvolací súd dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam z dôvodu nevykonania dôkazu - kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam a z tohto dôvodu vec nesprávne právne posúdil. Poukázala na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého platí, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd. Zdôraznila, že ak v dovolaní vymedzená otázka nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania. V ďalšej časti dovolania dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pričom uviedla, že s touto argumentáciou nesúhlasí, keďže bod 19. uznesenia jasne uvádza, že otázka či predmetná nehnuteľnosť bola v čase smrti poručiťky v jej výlučnom vlastníctve, a teda či je táto nehnuteľnosť predmetom dedičstva po poručiťke už bola právoplatne vyriešená. Tento dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 CSP dovolateľ vo svojom dovolaní ani neuvádza. Otázku okruhu dedičov považuje v súvislosti s týmto konaním za irelevantnú, keďže okruh dedičov bol právoplatne ukončený v konaní pod sp.zn. 9C/44/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. júla 2020 sp.zn. 6Co/95/2020. Zároveň poukázala na bezpredmetnosť riešenia predmetnej otázky a to vzhľadom na to, že ide opätovne o skutkovú otázku. Ani tvrdenia dovolateľa o potrebe posudzovať aj pasíva - záväzok poručiťky voči kupujúcemu previesť na neho vlastnícke právo z uzavretej zmluvy sa opätovne týkajú skutkového posúdenia veci.

6.1. Judikatúra, ktorú dovolateľ uviedol v dovolaní uvádzala, že všetky uvedené rozhodnutia sa týkajú otázky rešpektovania existencie pasív v dedičskom konaní v súvislosti s ich nezarađením do dedičského konania. Táto otázka sa týka skutkového posúdenia veci a nie je pre účely dovolacieho konania relevantná. V zmysle uvedeného mala za to, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pričom si zároveň uplatnila aj náhradu trov dovolacieho konania.

6.2. K vyjadreniu dedičky 2/ dovolateľ zaslal písomné stanovisko. Zotrval na podanom dovolaní, opätovne poukázal na špecifikované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Zdôraznil, že pri rozhodovaní o dedičstve súdny komisár ako aj odvolací súd mal zobrať do úvahy okrem aktív aj pasíva - záväzok poručiťky voči kupujúcemu previesť na neho nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy a ktoré v dedičskom konaní museli byť zohľadnené a prejsť na dedičov.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 26. februára 2025 sp. zn. 1Cdo/57/2024 dovolanie dediča 1/ v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol postupom podľa § 447 písm. f) CSP. Hoci dovolateľ v dovolaní výslovne neoznačil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd vychádzajúc z obsahu dovolania v časti namietanej vady nedostatočného odôvodnenia podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie odmietol postupom podľa § 447 písm. c) CSP.

8. Proti predmetnému rozhodnutiu podal ústavnú sťažnosť dedič 1/.

8.1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd“) po preskúmaní veci dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je dôvodná a ústavnej sťažnosti vyhovel nálezom sp. zn. II. ÚS 391/2025-43 z 9. septembra 2025 (ďalej aj „zrušujúci nález“), ktorým zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.

1Cdo/57/2024 z 26. februára 2025 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8.2. Ústavný súd v odôvodnení nálezu uviedol:

„ ... 21. Z uvedených skutočností známych súdnemu komisárovi z predchádzajúcich konaní muselo byť zrejmé, že s existenciou kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľom a poručiťkou je potrebné sa vysporiadať aj napriek tomu, že k podaniu návrhu na vklad kúpnej zmluvy došlo až po smrti poručiťky a sťažovateľ záväzok vyplývajúci z kúpnej zmluvy v konaní pred súdnym komisárom výslovne neuviedol a nežiadal ho zahrnúť ako pasívum dedičstva.

22. Sťažovateľ svoje námietky proti uzneseniu o dedičstve uplatnil v odvolaní s argumentáciou, že súd prvej inštancie dospel na základe nevykonania podstatného dôkazu, a to kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorú uzavrel s poručiťkou 4. apríla 2012, k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil, preto navrhol napadnuté uznesenie zmeniť a potvrdiť mu nadobudnutie dedičstva (nehnuteľnosti). Zároveň namietal, že súdny komisár ignoroval obligačno-právne účinky kúpnej zmluvy, ktoré prechádzajú aj na dedičov, ktorej platnosť nebola spochybnená. Krajský súd vo svojom rozhodnutí č. k. 10CoD/4/2023-281 z 31. augusta 2023, reagujúc na námietky sťažovateľa, že súdny komisár v okolnostiach veci nerešpektoval § 194 ods. 1 CMP, uviedol, že „z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 17. 04. 2018 vyplýva, že súdny komisár po otvorení pojednávania, riadnom poučení účastníkov, ustálení okruhu dedičov, vykonanom súpise majetku a dlhov dedičstva a určení všeobecnej ceny majetku, výšky dlhov a čistej hodnoty dedičstva, sa obaja dedičia na výzvu súdneho komisára k doplneniu vykonaného súpisu majetku a dlhov poručiťky vyjadrili tak, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie a súpis považujú za úplný a správny, z dôvodu ktorého aj túto námietku dediča 1/ vyhodnotil odvolací súd ako právne bezvýznamnú, keďže v priebehu dedičského konania ani jeden z dedičov nepoukázal na rozhodnú, resp. spornú skutočnosť, z ktorej by bolo možné usúdiť, že si uplatňujú rozporné dedičské práva“.

23. Je potrebné mať na pamäti, že konanie o dedičstve je mimosporové konanie, ktoré je ovládané viacerými princípmi (opozitnými v porovnaní so sporovým civilným súdnym konaním), ktoré boli pri formovaní nosného právneho záveru krajského súdu o bezvýznamnosti námietok sťažovateľa opomenuté. Ide predovšetkým o vyšetrovací princíp, ktorý prikazuje súdu zistiť skutočný stav vecí (čl. 6 základných princípov CMP), neobmedzené právo novôt v odvolacom konaní (§ 63 CMP) a skutočnosť, že odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania (§ 65 CMP) ani odvolacími dôvodmi (§ 66 CMP).

24. Z priebehu konania o dedičstve a následne vyvolanými konaniami je zrejmé, že súdny komisár vôbec nereflektoval na existenciu kúpnej zmluvy a nijako ju nevyhodnotil, odvolávajúc sa na to, že dedičia nemali žiadne návrhy na doplnenie súpisu majetku a dlhov poručiťky. Krajský súd si tento zjavne nesprávny záver osvojil, keď opätovne poukázal na to, že sťažovateľ nemal návrhy na doplnenie súpisu majetku a dlhov poručiťky, a preto námietky sťažovateľa vyhodnotil ako bezvýznamné. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd dopustil pochybenia zakladajúceho arbitrárnosť jeho rozhodnutia, na ktorú nereagoval ani najvyšší súd pri vyhodnotení uplatneného dôvodu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (ktorý vyvodil z obsahu dovolania sťažovateľa).

25. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd dospel k záveru, že je potrebné prisvedčiť sťažovateľovi v tom smere, že dovolací súd pochybil, ak konštatoval, že odvolací súd svojím postupom nezaložil vadu zmätočnosti v podobe nedostatočne odôvodneného až nepreskúmateľného rozhodnutia.

26. Namietaná arbitrárnosť záveru krajského súdu o bezvýznamnosti námietok sťažovateľa bola najvyšším súdom v rámci posudzovania prípustnosti dovolania šablónovite vyhodnotená ako neopodstatnená. Najvyšší súd opomenul vyhodnotiť skutočnosti a námietky sťažovateľa v kontexte charakteru konania, čo sa premietlo do ústavne neudržateľného odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu v časti namietanej zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho. Preto ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením (bod 1. výroku nálezu).“

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z.z.) dospel k záveru, že dovolanie dediča 1/ je dôvodné.

9.1. Dovolací súd skôr ako pristúpi k posúdeniu, či je opodstatnená argumentácia dovolateľa o nesprávnom procesnom postupe nižších súdov, prípadne tiež argumentácia o nesprávnom právnom posúdení veci považuje za podstatné zdôrazniť, že viazanosť právnym názorom vysloveným v rozhodnutí ústavného súdu, § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky upravuje, čo sa v teórii označuje ako vertikálny precedens s kasačnou záväznosťou, kde „vyšší“ orgán prikazuje „nižšiemu“, ako má vo veci ďalej postupovať a rozhodnúť. Orgán verejnej moci je po náleze ústavného súdu povinný ho vykonať a riadiť sa ním pri prerokovávaní a rozhodovaní vo veci. Vec musí rozhodnúť a posúdiť tak, ako mu ústavný súd prikázal (k tomu viď aj L'ALÍK, M., L'ALÍK, T. Zákon o ústavnom súde. Komentár. Bratislava: WOLTERS KLUWER SR, 2019, s. 404).

9.2. Podľa dovolacieho súdu, vychádzajúc predovšetkým zo záverov ústavného súdu vyjadrených v zrušujúcom náleze (pozri bod 8.2. tohto uznesenia), byť si je vedomý kasačnej záväznosti nálezov ústavného súdu ako záväznosti takmer absolútnej, keď nielen výrok nálezu, ale aj nosné dôvody uvedené v jeho odôvodnení sú záväzné, pretože vyjadrujú názor ústavného súdu, ktorý tak interpretuje princípy aplikácie práva, sa zaoberal dovolacími dôvodmi uvedenými v dovolaní dediča 1/ v zmysle záverov uvedených v predmetnom náleze ústavného súdu.

10. Dovolateľ v dovolaní výslovne označil ako dovolací dôvod § 421 ods. 1 písm. a) CSP V dovolaní poukazoval na to, že zmluvou vznikla povinnosť kupujúceho zaplatiť kúpnu cenu a predávajúcej vznikla povinnosť vlastnícke právo previesť na kupujúceho. Keďže v tomto prípade z predávajúcej - poručiťky prešla povinnosť previesť vlastnícke právo na dedičov, táto povinnosť nezanikla, existovala aj v čase smrti poručiťky a súdny komisár mal na ňu prihliadať. Pri rozhodovaní o dedičstve súdny komisár ako aj odvolací súd mali zobrať do úvahy okrem aktív o ktorých rozhodol súd v konaní sp. zn. 22Co/391/2013 aj pasíva - záväzok poručiťky voči kupujúcemu previesť na neho nehnuteľnosť, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy a ktoré v dedičskom konaní museli byť zohľadnené. Súdny komisár, resp. odvolací súd mal stanoviť ako treba s týmto záväzkom v dedičskom konaní naložiť. Podľa názoru dovolateľa pokiaľ existuje právny úkon na základe ktorého počas života poručiťky nastali obligačné následky, avšak z dôvodu smrti vecnoprávne následky právneho úkonu nenastali, je tento právny úkon povinný rešpektovať aj notár v dedičskom konaní a vecnoprávne následky zmluvy nastanú po tom ako v dedičskom konaní bude rešpektovaná platná zmluva a o tejto skutočnosti bude informovaný katastrálny orgán. V tomto smere dovolateľ poukázal na dve rozhodnutia okresného súdu a aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to sp. zn. 8Sžo/41/2008, 2Cdo/184/2005, 5Cdo/153/2009, 3Cdo/196/2005 a 1Sžr/15/2012 ako aj na literatúru - judikatúra vo veciach dedičského práva - Edmund Horváth, vydavateľ Walters Kluwer, rok 2014 str. 60.

10.1. V posudzovanom prípade dovolateľ síce dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP konkrétne neoznačil, ale dovolací súd postupujúc podľa § 124 ods. 1 CSP a v snahe autenticky porozumieť dovolaniu dediča 1/ (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020) z obsahu dovolacej argumentácie vyvodil, že dedič 1/ tento dovolací dôvod v dovolaní namieta. Dovolateľ v dovolaní poukazoval na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pretože odvolací súd nevyslovil žiadny právny názor, resp. nevysporiadal sa s odvolacou námietkou dediča 1/, že účastníci scudzovacej veci sú viazaní prejavmi vôle a že pokiaľ počas života poručiťky nastali obligačné následky, avšak z dôvodu smrti vecnoprávne následky právneho úkonu nenastali, je tento právny úkon povinný rešpektovať aj notár v dedičskom konaní a vecnoprávne následky zmluvy nastanú po tom ako v dedičskom konaní bude rešpektovaná platná zmluva a o tejto skutočnosti bude informovaný katastrálny orgán.

11. Podľa § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže ustanovenia § 76 a § 77 CMP neustanovujú inak, dovolací súd na konanie o dovolaní dediča 1/ aplikoval ustanovenia CSP.

12. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4Cdo/120/2019).

15. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 330/2013 súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré odborne, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom žiadanej súdnej ochrany. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť riadne a právne správne odôvodniť svoje rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti prípadu.

16. Ústavný súd Slovenskej republiky tiež vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. III. ÚS 44/2022) uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu), vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania (strany sporu) zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania (strana sporu) uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (m. m. IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dediča 1/, že v konaní došlo k nemu tvrdenej vade zmätočnosti v podobe nedostatočného odôvodnenia odvolacieho súdu.

18. Ústavný súd v bode 23. svojho zrušujúceho nálezu v prejednávacom prípade upriamil pozornosť na charakter konania, kedy konanie o dedičstve je mimosporovým konaním, medzi ktorého základné princípy patrí vyšetrovací princíp, ktorý prikazuje súdu zistiť skutočný stav vecí (čl. 6 základných princíпов CMP), neobmedzené právo novôt v odvolacom konaní (§ 63 CMP) a skutočnosť, že odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania (§ 65 CMP) ani odvolacími dôvodmi (§ 66 CMP).

18.1. Podľa záveru uvedeného v bode 24. zrušujúceho nálezu ústavného súdu: „Z priebehu konania o dedičstve a následne vyvolanými konaniami je zjavné, že súdny komisár vôbec nereflektoval na existenciu kúpnej zmluvy a nijako ju nevyhodnotil, odvolávajúc sa na to, že dedičia nemali žiadne návrhy na doplnenie súpisu majetku a dlhov poručiťky. Krajský súd si tento zjavne nesprávny záver osvojil, keď opätovne poukázal na to, že sťažovateľ nemal návrhy na doplnenie súpisu majetku a dlhov poručiťky, a preto námietky sťažovateľa vyhodnotil ako bezvýznamné. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd dopustil pochybenia zakladajúceho arbitrárnosti jeho rozhodnutia, na ktorú nereagoval ani najvyšší súd pri vyhodnotení uplatneného dôvodu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (ktorý vyvodil z obsahu dovolania sťažovateľa).“ V druhej vete bodu 26. zrušujúceho nálezu ústavný súd k uvedenému dodal: „....Najvyšší súd opomenul vyhodnotiť skutočnosti a námietky sťažovateľa v kontexte charakteru konania, čo sa premietlo do ústavne neudržateľného odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu v časti namietanej zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho.“

19. Vzhľadom na vyššie uvedený názor ústavného súdu a záväzné dôvody prezentované v odôvodnení zrušujúceho nálezu ústavného súdu uvedené v bodoch 21. až 26. nálezu (bod 8.2. tohto uznesenia), dovolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou zmätočnosti v podobe nedostatočne odôvodneného až nepreskúmateľného rozhodnutia a dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je procesne prípustné a dôvodné. V ďalšom konaní je odvolací súd povinný svoje rozhodnutie náležite odôvodniť v súlade s ustanovením § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 a § 387 ods. 3 CSP. Dovolací súd zdôrazňuje, aby sa odvolací súd pri opätovnom prejednávaní a rozhodovaní veci dôsledne riadil právnym názorom ústavného súdu, a teda sa vo svojom odôvodnení s ohľadom na mimosporový charakter dedičského konania vysporiadal s existenciou kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorú dedič 1/ (dovolateľ) uzavrel s poručiťkou 4. apríla 2012 (viď bod 18. - 18.1. tohto uznesenia).

20. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015). Dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

21. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v súlade s § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

22. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

23. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.